

Sygnatura akt I C 42/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 24-06-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Nawrocki

Protokolant: st.sekr.sąd. Dorota Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 12-06-2014 r. w Koninie

sprawy z powództwa **J. B. (1)**

przeciwko (...) **S.A. w Ł.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda J. B. (1) kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2012 r. do dnia zapłaty.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

SSO Andrzej Nawrocki

Sygn. akt I C 42/13

UZASADNIENIE

Powód J. B. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A w Ł. kwoty 90.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3.10.2012 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc, jak również wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7200 zł, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa wysokości 17 zł, ewentualnie zasądzenia kosztów według spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie. W uzasadnieniu pozwu powód J. B. (1) wywodził, że w dniu 1.06.2008 r. w D. kierujący samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) D. W., znajdując się w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na prostym odcinku drogi nie zachował należytych środków ostrożności, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na pobocze, a następnie do przydrożnego rowu, gdzie uderzył w przepust, na skutek czego pasażerka pojazdu M. B. w wyniku doznanych obrażeń poniosła śmierć na miejscu. Powód wskazał, że sprawca zdarzenia wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 22.10.2008 r., sygn. akt II K (...) został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności. Pojazd sprawcy wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego. Powód zgłosił żądanie przyznania zadośćuczynienia w kwocie 120.000 złotych, jednakże strona pozwana odmówiła jego wypłacenia. Powód wskazał, że łączyła go ze zmarłą córką niezwykle silna więź, a córka była osobą radosną, spokojną, wyrozumiałą oraz uczynną i pomagała w gospodarstwie domowym, opiekowała się młodszym

bratem, wyręczała mamę w codziennych obowiązkach. Powód zaznaczył, że dochodzona kwota 90.000 zł uwzględnia 30 % stopień przyczynienia się córki do skutków wypadku (k.2-7).

Pozwany (...) S.A w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda J. B. (1) na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że bezspornym jest, że w dniu 1.06.2008 r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku, którego śmierć poniosła M. B., jednakże w ocenie pozwanego nie można przypisać pozwanemu winy w powstaniu zdarzenia. Nadto pozwany wskazał, że okoliczności zdarzenia wskazują, że zmarła przyczyniła się do powstania szkody bowiem zdecydowała się na jazdę z kierującym będącym w stanie nietrzeźwości jak również to, że poszkodowana również znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Pozwany wskazał więc, że roszczenia powoda są niezasadne i ważną kwestią jest wskazane przyczynienie się poszkodowanej do zaistniałego zdarzenia. Pozwany podał także, że ewentualne odsetki winny należeć się od dnia wyrokowania (k.50-52).

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 31.05.2008 r. M. B. razem z D. W. oraz grupą znajomych uczestniczyła w spotkaniu towarzyskim, na którym spożywany był przez wszystkich alkohol. Około godz. 24.00 wszyscy udali się na stację paliw kupić m.in. dodatkowy alkohol. Pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) kierował D. W., a M. B. zajęła miejsce pasażera obok kierowcy, natomiast pozostałe osoby zajęły miejsca z tyłu. W trakcie drogi powrotnej pasażerowie zasnęli, a na odcinku drogi pomiędzy P. a miejscowością D. kierujący pojazdem D. W. także zasnął. W wyniku tego stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na pobocze, a następnie do przydrożnego rowu gdzie uderzył w przepust. Skutkiem tego na miejscu śmierć poniosła M. B., a inny pasażer T. W. zmarł w szpitalu. W trakcie jazdy kierujący pojazdem D. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości posiadając 0,52 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. M. B. oraz pozostali pasażerowie również znajdowali się w stanie nietrzeźwości (bezsporne, nadto dowód : k.29-39 akt szkody pozwanego (...)).

Właściciel samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...) – K. W. - miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych – polisa (...), dotyczącą tego samochodu, na dzień 1.06.2008r (dowód: k. 40 akta szkody pozwanego (...)).

Sąd Rejonowy w T. prawomocnym wyrokiem z dnia 22 października 2008 roku, sygn. akt II K (...) skazał D. W., za to, że w nocy 1 czerwca 2008 r. w D. w woj. (...) kierując w stanie nietrzeźwości – 0,52 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu – samochodem osobowym marki P. (...) nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na prostym odcinku drogi nie zachował należytych środków ostrożności w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na pobocze a następnie do przydrożnego rowu gdzie uderzył w przepust, na skutek czego pasażerka pojazdu M. B. w wyniku masywnego urazu czaszkowo – mózgowego, urazu klatki piersiowej i kończyn zginęła śmiercią gwałtowną, pasażer T. W. w wyniku masywnego urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem płuc, śródpiersia, naderwaniem ścian dużych pni naczyńiowych z następową tamponadą serca zmarł śmiercią gwałtowną tj. za przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności (bezsporne, nadto dowód : k.39 akt szkody pozwanego (...)).

Zmarła M. B. w chwili wypadku miała 18 lat. Była córką powoda J. B. (1). Powód jest również ojcem brata zmarłej 22-letniego K. B.. M. B. w chwili wypadku świętowała ukończenie szkoły średniej w K. w klasie o profilu ochrony środowiska oraz pomyślnie zdanie egzaminu maturalnego i miała plany rozpocząć studia. Za życia córka powoda pomagała w pracach w domu, interesowała się samochodami, często spędzała czas razem z powodem w garażu (dowód : zeznania powoda J. B. (1) – k.84-85,137). Wiadomość o śmierci córki była dla powoda J. B. (1) wydarzeniem nagłym i szokującym. Spowodowała że płakał i nie mógł przyjąć do wiadomości informacji o jej śmierci. Spowodowało to, że miał trudności w wykonywaniu codziennych obowiązków domowych, występowały zaburzenia snu, jedzenia. Powód uczęszczał do lekarza rodzinnego, który przepisywał mu leki uspokajające. Po śmierci córki zmniejszyła się aktywność życiowa powoda J. B. (1), a wyjścia z domu zostały ograniczone do wizyt u lekarza oraz wyjazdów na cmentarz. Skutki wypadku w sferze emocjonalnej spowodowały, że powód był przygnębiony i odczuwał lęk o

pozostałych bliskich. Powód reagował nerwowo w relacjach z synem, ograniczał mu wyjścia, nie chciał aby jeździł samochodem, co powodowało pomiędzy nimi kłótnie. Najbardziej uciążliwe zaburzenia emocjonalne i ograniczenia w sferze funkcjonowania powoda trwały przez okres około półtora roku, a zaburzenia snu utrzymywały się przez ponad rok. Aktualnie u powoda w dalszym ciągu widoczne jest przygnębienie, brak poczucia sensu, spłylenie dążeń i celów życiowych, nerwowość, wybuchowość oraz lęk o bliskich, a emocje związane ze stratą nadal utrudniają mu funkcjonowanie psychospołeczne. Przebieg żałoby u powoda jest atypowy i przedłużające się reakcje emocjonalne na stratę córki tj. ich długotrwałość oraz nasilenie wskazują, że powód przechodził przez żałobę patologiczną, albowiem jej czas trwania przekraczał okres 1 roku i trwała ona u powoda przez okres 2 lat. Po roku od śmierci córki, gdy żałoba zaczynała nabierać charakteru patologicznego powód wymagał podjęcia leczenia psychiatrycznego. U powoda nie występuje trwały uszczerbek na zdrowiu, natomiast długotrwały uszczerbek na zdrowiu występuje u powoda do chwili obecnej (dowód : opinia biegłego psychologa mgr (...). Z. F. k.100-104, 114).

Powód J. B. (1) aktualnie mieszka razem z żoną oraz synem K. B.. W czasie wypadku powód przebywał na rencie chorobowej, a także pracował dodatkowo jako monter. Następnie powód przez rok od wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim, a od 21.08.2009 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w S. jako monter (dowód : k.90; zeznania powoda J. B. – k.84-85,137). Do obowiązków powoda należało : wykonywanie czynności montażowych polegających na wyginaniu rurek stalowych (ręcznym i mechanicznym), zgrzewaniu pólek (obsługa zgrzewarki), organizowanie i obsługa stanowiska montażowego, umiejętność posługiwania się przyrządami pomiarowymi, znajomość dokumentacji technologicznej wyrobów. W okresie zatrudnienia nie wykonywał prac na wysokości (dowód : k. 126). Przed podjęciem zatrudnienia powód J. B. (1) miał przeprowadzone profilaktyczne badania lekarskie, a w czasie zatrudnienia podlegał kontrolnym badaniom okresowym. W trakcie badań nie stwierdzano przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na stanowisku montera (dowód : k.127-133). Pracę w zakładzie (...) powód J. B. (1) zakończył w dniu 9.03.2013 r. po czym przeszedł na emeryturę i aktualnie uzyskuje ją w kwocie 1720,68 zł miesięcznie (bezsporne, nadto dowód : k.24, 90).

Powód J. B. (1) pismem z dnia 21.09.2012r zgłosił pozwanemu (...)U. S.A w Ł. żądanie wypłaty zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości 120.000 zł za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią córki M. B.. W piśmie z dnia 2.10.2012 r. pozwany (...)U. S.A w Ł. poinformował powoda J. B. (1), że roszczenie uznano za niezasadne i odmówiono wypłaty odszkodowania (dowód : k.45,47 akt szkody pozwanego (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów :

częściowych zeznań powoda J. B. (1) (k.84-85, 137); opinii biegłego psychologa mgr R. Z. – F. (k.100-104, 114), a także na podstawie dokumentów w postaci : kserokopii zaświadczeń o emeryturze (k.22-24, 31-33), kserokopii akt szkody pozwanego (...) (k.78), zaświadczenia lekarskiego (k.89), świadectwa pracy (k.90), informacji z (...) Sp. z.o.o. Zakład Pracy (...) (k.126), kserokopii zaświadczeń lekarskich (k.127-133), akt szkody pozwanego (...).

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w części dotyczącej okoliczności, iż powód po śmierci córki pracował jedynie przez rok, a następnie zaprzestał pracy, albowiem tym zeznaniom przeczy dokumentacja z firmy (...) wskazująca, że powód był w niej zatrudniony do 9.03.2013 r. Natomiast w pozostałej części Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego psychologa mgr R. Z. – F. jest jasna i logiczna, a wnioski należyście i wyczerpująco uzasadnione.. Nadto żadna ze stron nie podnosiła zarzutów pod adresem wniosków opinii.

Wartość dowodowa dokumentów zaliczonych w poczet dowodów nie budziła zdaniem Sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje :

Powód J. B. (1) roszczenie swoje wywodzi z obowiązującego w dniu wypadku art. 822 § 1 kc zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w

umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Natomiast obowiązujący w dniu wypadku art. 34 ust. 1 ustawy z 22.05.2013 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j.Dz.U.2013.392) przewidywał, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z art. 34 ust. 1 powyższej ustawy wynika więc, że uprawnienie osoby trzeciej do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego powstaje wówczas, gdy posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Natomiast z art. 448 kc wynika, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Należy przy tym zauważyć, iż przedstawione w art. 23 kc wyliczenie dóbr osobistych ma charakter przykładowy i spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.12.2007 r., sygn. akt I ACa 1137/07, POSAG 2008/1/50; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2010 r. sygn. akt IV CSK 307/09 OSNC – ZD 2010/3/91; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010 r., sygn. III CZP 76/10 Lex nr 604152; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.05.2011 r., sygn. I CSK 621/10, Lex nr 848128; uchwałę Sądu Najwyższego z 13.07.2011 r., sygn. III CZP 32/11 OSNC 2012/1/10; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2012 r., sygn. III CZP 67/12 OSNC 2013/4/45; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20.12.2012 r., sygn. III CZP 93/12 OSNC 2013/7-8/84).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – a zwłaszcza prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 22.10.2008 r., sygn. akt II K (...) w sposób bezsporny wynika, że D. W., w nocy 1 czerwca 2008 r. w D. w woj. (...), kierując w stanie nietrzeźwości – 0,52 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu – samochodem osobowym marki P. (...) nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że na prostym odcinku drogi nie zachował należytych środków ostrożności w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na pobocze a następnie do przydrożnego rowu, gdzie uderzył w przepust, na skutek czego pasażerka pojazdu M. B. w wyniku masywnego urazu czaszkowo – mózgowego, urazu klatki piersiowej i kończyn zginęła śmiercią gwałtowną, pasażer T. W. w wyniku masywnego urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem płuc, śródpiersia, naderwaniem ścian dużych pni naczyńowych z następową tamponadą serca zmarł śmiercią gwałtowną tj. popełnił przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Oznacza to, że skoro winę za spowodowanie tego wypadku ponosi D. W., to pozwany zgodnie z – obowiązującym w dniu wypadku art. 822 § 1kc oraz według art. 34 ust. 1 ustawy z 22.05.2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2013.392) i art. 448 kc jest – co do zasady – zobowiązany do wypłaty powodowi J. B. (1) stosownego zadośćuczynienia.

Pozwany wskazał, że konieczną kwestią jest ustalenie przyczynienia się poszkodowanej M. B. do zaistniałego zdarzenia, gdyż zmarła zdecydowała się na jazdę samochodem z kierującym, z którym razem spożywała alkohol. Zgodnie z art. 362 kc jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż przedmiotowy wypadek poprzedzało bezpośrednie spożywanie alkoholu przez wszystkie osoby uczestniczące w późniejszym wypadku, a zmarła M. B. pomimo tej okoliczności zdecydowała

się na jazdę z nietrzeźwym kierowcą – D. W.. W ocenie Sądu osoba, która decyduje się na jazdę samochodem z kierowcą będącym w stanie po spożyciu alkoholu przyczynia się do odniesionej szkody powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego, a zasady doświadczenia życiowego wskazują, że zmarła mogła oraz powinna przewidzieć skutki spożywania go razem z kierowcą. Natomiast w świetle zapadłego wyroku skazującego nie ulega wątpliwości, iż stan nietrzeźwości kierowcy miał związek z zaistniałym wypadkiem i był jedną z przyczyn jego zaistnienia. W związku z tym, że córka powoda swoim zachowaniem przyczyniła się do swojej śmierci wskutek wypadku z dnia 1.06.2008 r., powinno mieć to swoje odzwierciedlenie w odpowiednim zmniejszeniu obowiązku odszkodowawczego strony pozwanej stosownie do treści art. 362 kc. W ocenie Sądu, w świetle okoliczności niniejszej sprawy, należy uznać, że córka powoda przyczyniła się do powstania doznanej szkody w wymiarze 30% (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 stycznia 2014 r. I ACa 940/13 LEX nr 1433822; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 stycznia 2014 r. I ACa 995/13 LEX nr 1444774; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 lutego 2014 r. I ACa 1076/13 LEX nr 1439191).

Powód J. B. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...)U. S.A w Ł. kwoty 90.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3.10.2012 r. do dnia zapłaty.

Jak już wcześniej wskazano z art. 448 kc wynika, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Oznacza to, iż zasądzenie zadośćuczynienia ma charakter fakultatywny i od oceny Sądu, opartej na analizie okoliczności konkretnej sprawy, zależy przyznanie pokrzywdzonemu ochrony w tej formie.

Należy przy tym zauważyć, że podstawową funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych jest funkcja kompensacyjna. Zadośćuczynienie ma wynagrodzić doznaną krzywdę, przy czym należy uwzględnić wszystkie aspekty tej krzywdy. Wobec tego zadośćuczynienie pieniężne, nie będące odszkodowaniem, powinno mieć odczuwalną dla powoda wartość majątkową i wysokość zadośćuczynienia nie może mieć charakteru symbolicznego. Przy określaniu wysokości tego świadczenia trzeba mieć na względzie okoliczności konkretnej sprawy, w tym rozmiar krzywdy oraz indywidualne cechy pokrzywdzonego i jego zdolności powrotu do równowagi psychicznej po upływie określonego czasu, a także brać pod uwagę uzupełniająco wysokość stopy życiowej społeczeństwa.

Powód J. B. (1) był ojcem M. B., która w chwili wypadku miała ukończone 18 lat. M. B. razem z rodzicami zajmowała się domem, a powód cieszył się z faktu, iż córka podziela jego zainteresowania samochodami, często spędzając z nim czas w garażu. Wiadomość o śmierci córki spowodowała, że powód miał trudności z wykonywaniem codziennych obowiązków domowych, a także spowodowała u powoda zaburzenia snu, apetytu. Powód stał się osobą przygnębią, odczuwającą lęk o pozostałych członków rodziny. Ta obawa powodowała, że powód miewał ataki złości i reagował nerwowo na zachowanie syna, który pragnął wyjść poza dom czy kierować samochodem, co wywoływało między nimi kłótnie. Aktywność życiowa powoda J. B. (1) ograniczała się przede wszystkim do wizyt u lekarza oraz wyjazdach na cmentarz. Przebieg żałoby po stracie córki miał u powoda charakter patologiczny, albowiem trwał on ponad 2 lata, a powód J. B. (1) w dalszym ciągu reaguje nerwowo na przypominanie sobie o okolicznościach wypadku i np. w trakcie badania przez biegłą psycholog, chciał zaprzestać kontynuowania rozmowy, po tym jak padały pytania na temat córki. Wprawdzie powód nie podjął leczenia psychologicznego ani psychiatrycznego, a opiekę lekarską uzyskiwał u lekarza rodzinnego tym niemniej w świetle opinii biegłego po roku od śmierci córki powód wymagał podjęcia leczenia psychiatrycznego.

Mając na względzie powyższe okoliczności oraz uwzględniając, że córka powoda przyczyniła się do powstania doznanej szkody w wymiarze 30%, należy zdaniem Sądu uznać, iż roszczenie powoda J. B. (1) – w świetle art. 448 kc – dotyczące zadośćuczynienia po śmierci córki M. B. jest uzasadnione co do kwoty 30.000 zł. Natomiast roszczenie powoda z tego tytułu w pozostałym zakresie należy zdaniem Sądu uznać za wygórowane i bezzasadne.

Również w świetle okoliczności niniejszej sprawy oraz art. 481 § 1 k.c i art.817 § 1 i 2 kc należy zdaniem Sądu uznać, iż roszczenie powoda J. B. (1) jest także uzasadnione co do zasądzenia zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 3.10.2012 r., albowiem powód pismem z dnia 21.09.2012 r. skierowanym do pozwanego, zwrócił się o wypłatę kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci córki, a pozwany ustosunkował się do zgłoszonego roszczenia w dniu 2.10.2012 r.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A w Ł. na rzecz powoda J. B. (1) kwotę 30.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.05.2013 r. do dnia zapłaty (**punkt 1 wyroku**).

Natomiast roszczenie powoda J. B. (1) w pozostałym zakresie Sąd oddalił jako bezzasadne (**punkt 2 wyroku**).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, znosząc wzajemnie między stronami te koszty, gdyż żądanie powoda zostało uwzględnione w części, przy czym określenie należnej powodowi sumy zależało od oceny sądu (**punkt 3 wyroku**).

SSO Andrzej Nawrocki